

VII. FEJEZETEK A TÖRTÉNELEMBŐL

TREPPER IVÁN
őrnagy

AZ OKTÓBERI GYŐZELEM

Forró lelkesedéssel ünnepli a magyar dolgozó nép annak a hatalmas történelmi fordulatnak az emlékét, mely megváltoztatta a világ arculatát és szélesre tárta az új idők, a jobb élet kapuját a világ dolgozói előtt.

33 évvel ezelőtt, november 7-én délután 5 órakor indult döntő rohamra Petrográd-on az orosz proletariátus a gyűlöletes ellenség fellegvára: a Téli Palota ellen, hogy a rothadó világ, a zsarnokság szolgálait megsemmisítse.

Éjszaka a Téli Palota elesett. A Vörös Gárda csapatai teljesítették a Párt parancsát. A nagybirtokosok, a tőkésék utolsó fellegvára a forradalmárok kezébe került.

Hogyan készítette elő a Bolsevik Párt a felkelést, mik voltak ennek előzményei?

A fegyveres felkelés előkészítésében a döntő szerepet a Sztálin által vezetett VI. pártgyűlés játszotta.

A VI. pártgyűlés határozatai arra irányultak, hogy a proletariátust és a szegény parasztságot megszervezve, a fegyveres felkelésre előkészítsék. A Pártgyűlés a Pártot a fegyveres felkelésre, a szocialista forradalomra irányította.

Vörösgárdista. N. M. Kocsergin rajza

Lenin és Sztálin felhívták a bolsevikokat, hogy mozgósítsák a tömeget a szocialista forradalomért vívandó harcra. A Párt irányvonala az volt, hogy a munkásosztálynak a legszegényebb paraszt réteggel szoros együttműködésben kell a burzsoázia hatalmát megdönteni. A Párt hatalmas munkát fejtett ki a tömegek megnyeréséért. A gyárakban és üzemekben mozgósította és maga köré szervezte, tömörítette a munkásosztály erőit.

A proletár központokban megindult a forradalom főerejének, a Vörös Gárdának szakadatlan fegyverkezése. A Vörös Gárda tagjai harcokban megedzett munkások voltak, akik készen állottak arra, hogy a forradalom érdekében, ha kell az életük feláldozásával is sikraszállnak.

A burzsoázia a Vörös Gárda megszervezését vad dühkitöréssel fogadta. Egy követ fújtak velük a mensevikek, akik azt hangoztatták, hogy a Vörös Gárda megalakítása fölösleges valami, „szükségtelen és káros”.

A bolsevikok nagy jelentőséget tulajdonítottak a Vörös Gárda megalakításának, harci kiképzésének, mint a proletariátus fegyveres erejének. Esténként folytatták katonai kiképzésüket és a parancsnokok különleges tanfolyamokon vettek részt, ahol elsajátították a fegyverismeretet és megtanulták a csapatok vezetését.

A Vörös Gárda a proletariátus fegyveres ereje készült a nagy leszámolásra.

A Nagy Szocialista Forradalmat, a bolsevik szervezettség és a pontosság jellemezte.

Lenin elvtárs október előtti cikkében és leveleiben, emlékeztette a bolsevikokat a marxizmus ismert tételére, hogy a felkelés, — akárcsak a háború — művészet. Lenin fegyverezte fel a Pártot, a felkelés művészetének öt legjobb szabályával:

1. Sohasem szabad játszani a felkeléssel, hanem ha megkezdjük, tudni kell határozottan, hogy azt végig is kell vinni.

2. Nagy túlerőt kell összpontosítani a döntő helyen és döntő pillanatban, mert különben az ellenség, amelynek jobb a kiképzése és a szervezete, a felkelőket megsemmisíti.

3. Ha a felkelés már megkezdődött, a legnagyobb határozottsággal kell cselekedni és okvetlen támadásba kell átmenni.

„A védekezés a fegyveres felkelés halála.”

4. Igyekezni kell az ellenséget váratlanul meglepni és kilesni azt a pillanatot, amikor csapatai szét vannak szórva.

5. Törekedni kell naponként (ha egy városról van szó, mondhatnánk óránként) új és új bármily csekély sikert elérni, mindenáron fenntartani az „erkölcsei túlerőt”.

A Párt Központi Bizottsága Lenin és Sztálin vezetésével ezeknek az útmutatásoknak a szellemében cselekedett.

Lenin és Sztálin bátran és bizalommal, határozottan és körültekintően vezette a Pártot és a munkásosztályt a szocialista forradalomra, a fegyveres felkelésre.

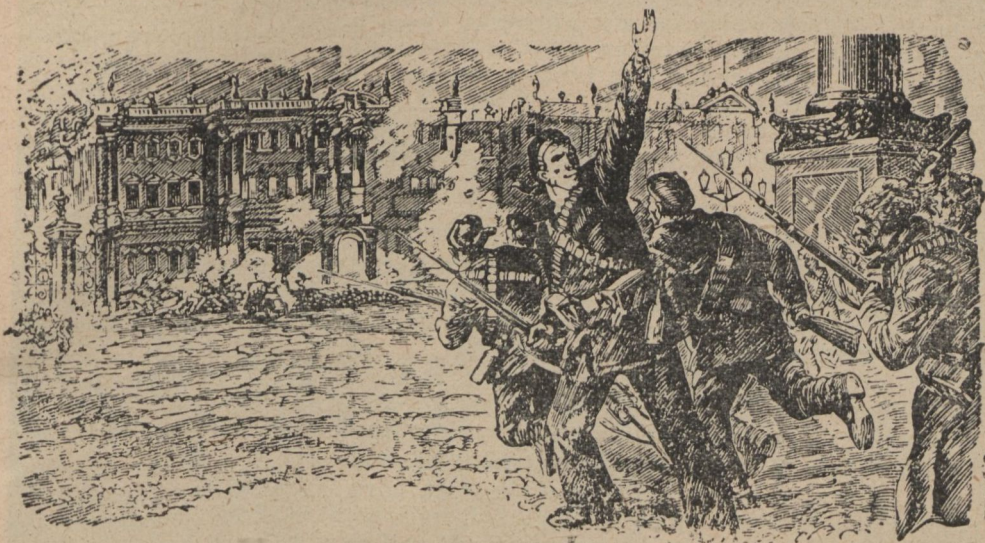
Az emberiség történelmében nem volt még forradalom, amelynek ilyen fontos és világos terve lett volna, mint amilyen a Nagy Októberi Szocialista Forradalomé volt.

„A forradalom békés periódusa befejeződött, — mondotta Sztálin elvtárs a Párt VI. kongresszusán. Beállt az összecsapások és robbanások periódusa. Korábban még lehetett arról beszélni, hogy a hatalom békés úton kerül a szovjetek kezébe. Most ahhoz, hogy a hatalmat kézbe vegyük, előbb a fennálló diktatúrát kell megdöntenünk.

Az imperialista burzsoázia diktatúrájának megdöntése az, aminek most a Párt soronlévő jelszavának kell lennie — így határozta meg Sztálin elvtárs az orosz proletariátus feladatát a harc új feltételei között.

Lenin elvtárs legális úton, október 7-én érkezett meg Finnországból Pétervárra és másnap közölte a Párttal és a munkásosztállyal a fegyveres felkelés zseniális stratégiai tervét.

Döntő roham a Téli Palota ellen.

„Csoportosítani úgy kell a három főerőt: a hajóhadat, a munkásokat és a katonai csapatokat, hogy feltétlenül megszállják és bármilyen áron is megtartsák: a) a telefont, b) a távirót, c) a pályaudvarokat, d) főképpen a hidakat.

A legelső harc elemeket, „rohams csapatokat” és a munkás ifjúságot, valamint a legjobb matrózokat kisebb csoportokba kell beosztani, azzal, hogy a fontos pontokat megszállva, vegyenek részt minden fontos hadműveletben.

Igy például:

Körülzárni és elfoglalni Petrográdot, ez olyan feladat, mely művészetet és megháromszorozódott bátorságot követel.

A legjobb munkásokból puskákkal és bombákkal felfegyverzett csapatokat kell alakítani támadás céljára és az ellenség központjának bekerítésére, ezzel a jelszóval: mindnyájan elpusztulunk, de nem engedjük át az ellenséget.”

Ilyen formában a fegyveres felkelés lenini terve az ellenség feletti gigantikus erőfőny megszervezését, a hirtelen, gyors, merész kívülről és belülről támadást és Pétervárnak a Vörös Gárda, haditengerészeti flotta és hadsereg általi elfoglalását írta elő. Lenin kiválóan értette a hatalmas, lakott helyen történő utcai harcok természetét, s korszerűen tudta alkalmazni a technikai eszközöket, különös gondot fordított tervében az egyes épületekre, amelyek elfoglalása és megtartása biztosíthatta a harc sikerét. Ezekhez tartoztak:

1. A telefon, mely lehetővé tette a harcok irányítását.

2. A táviró, amely lehetőséget adott a hí csapatoknak a szükséges körzetbe való hívására, továbbá, hogy állandóan tájékoztassa a dolgozókat a harc állásáról.

3. Vasútállomások, pályaudvarok, amelyekre keresztül a szükséges erőket a döntő pontokra vonhatták, ugyanakkor az ellenséget megfosztották ettől a lehetőségtől.

Lenin fáradhatatlanul világította meg azt a kérdést, hogyan kell a fegyveres felkelést gyakorlatban művésziessé megvalósítani.

„Hogy marxista módon fogjuk fel a felkelést, vagyis úgy, mint művészetet, egyidejűleg egy perccel sem veszítve, meg kell szerveznünk a felkelő csapatok vezérkarát, el kell osztanunk az erőket, a hí ezredeket a legfontosabb pontokra kell vetni, a hadapródok ellen olyan csapatokat kell küldeni, melyek inkább életüket áldozzák, de az ellenséget nem engedik a város központjai felé nyomulni; mozgósítanunk kell a felfegyverzett munkásokat, fel kell őket hívni a végső élet-

halál harcra, azonnal el kell foglalni a távirót és a telefont, a telefonközpontba a mi felkelési vezérkarunkat kell elhelyezni. Össze kell vele kötni telefon útján az összes gyárat, az összes ezredeket, a fegyveres harc minden pontját.”

Október 10-én tartották meg Lenin vezetésével a Párt Központi Bizottságának a történelmi jelentőségű ülését.

Az ülés elfogadta Lenin elvtárs javaslatát, hogy a fegyveres felkelést a legközelebbi napokban megkezdik és jóváhagyta a Lenin elvtárs által beterjesztett határozatot.

Lenin elvtárs elgondolása szerint a felkelést váratlanul kellett volna megindítani, hogy az ellenséget meglepjék, ez azonban nem sikerült.

Zinovjev és Kamenyev — akik a lenini terv ellen foglaltak állást — vere-seget szenvedtek és a Párt történetében hallatlan a'jas áru'ásra vetemedtek. Október 18-án nyilatkozatot írtak a menszvik ujságba és felfedték az ideiglenes kormány előtt a fegyveres felkelésről szóló határozatot.

Megdöbbenés, csalódás és düh fogta el a munkásokat, mikor megtudták, hogy elárulták őket. A munkások, életüket kockáztatva a szent cél érdekében, indultak harcba, a golyók elé, ugyanakkor a legaljasabb árulók kelepécét készítették a számukra és kiszolgáltatták őket az ellenségnek.

Az árulás hozzásegítette az ellenséget, hogy sürgős intézkedéseket fogatatosítson a felkelés elnyomása céljából. Csírájában akarták elfojtani a felkelést és szét akarták verni a forradalom vezérkarát: a Bolsevik Pártot.

A burzsoázia lázas intézkedésekkel iparkodott a felkelést megelőzni. Meg-növelték a Téli Pajta őrségét, harckocsik cirkáltak és tüzérseget állítottak fel.

A Párt Központi Bizottsága és a Forradalom Katonai Bizottsága éber-en figyelte a burzsoázia intézkedéseit és készülődését. A Forradalmi Katonai Bizott-ság jól megszervezett agitációs csoportjai naponta mentek ki vidékre, fel'hívni a do'gozókat a végső küzde'lemre. Az agitáció különösen nagy szerepet játszott a Szocialista Forradalom vidéki győze'mében.

A Forradalmi Katonai Bizottság minden katonai raktárba agitátorokat küldött. Ezek az agitátorok szenvedélyes beszédekben világosították fel a fegyver-tárak katonáit és munkásait, kiket sikerült is teljesen megnyerniök. A fegyver-tárakból a fegyver'adákat autókra rakták és a legnagyobb gyárakba szállították a munkásság felfegyverzésére.

Ezzel befejeződött a Vörös Gárda megszervezése. A munkásság készen állt a forradalmi harcra. Azonban a reakció sem tétlenkedett és az ellenforradalmi erők összevonásával, a lehető leggyorsabban döntő csapást akart mérni a forradalmi harcra készülő proletáriátusra.

Lenin elvtárs látta a fenyegető veszélyt és a forradalom többi vezetőjével sürgős rendszabá'yokat fogatatosítottak.

Október 23-án (nov. 5.) a Forradalmi Katonai Bizottsága a következő határozatot hozta:

„1. A Pétervár bejáratát őrző helyőrséget teljes harckészültségbe kell helyezni.

2. A pályudvarokon az őrséget meg kell erősíteni.

3. Pétervárra nem szabad beengedni egyetlen olyan katonai alakulatot sem, amelyről nem tudjuk, hogyan viszonylik a jelen'egi eseményekhez. Minden csapat-hoz, amelyek most érkeznek, agitátort kell küldeni, akik a Pétervár ellen vezé-nyel'teket felvilágosítják, hogy a nép ellen akarják vezetni őket.

Minden csapat beérkezéséről haladéktalanul értesíteni kell a pétervári Szmolnij intézetben elhelyezett Forradalmi Bizottságot s az összeköttetés felvétele céljából el kell küldeni ide a helyi tanácsok és az ezredbizottságok képviselőjét.

A Szovjeteknek szakadatlanul ülésezni kell.

Veszélyben az új forradalom. De mindezek ellenére a forradalom erői össze-hasonlíthatatlanul nagyobbak, mint az ellenség forradalmi erői. Eljen a nép!”

A Forradalmi Katonai Bizottság Lenin és Sztálin vezetésével a Vörös Gárda hős rohamcsapatai elhárították az ellenforradalmi kísérleteket.

Október 24-én (nov. 6.) este Lenin elvtárs levelet intézett a Párt központi tagjaihoz: „Ma este, ma éjjel le kell fegyverezni a junkereket, le kell tartóztatni az ideiglenes kormányt, bármibe kerül is. Nem szabad várni. Mindent el lehet veszíteni. Szükséges, hogy az összes kerületek, az összes ezredek azonnal mozgósítsák minden erejüket. A hatalom kérdését ma este vagy éjjel feltétlenül el kell dönteni. A történelem az időhúzást nem bocsátja meg, a ma győzni képes a forradalmároknak, mert holnap már sokat kockáztatnak és mindent elveszhetnek. A kormány ingadozik. Bármibe kerül is, le kell verni a kormányt. Támadásban az időhúzás a halálhoz hasonló!”

Ez volt az utolsó utasítás, amit Lenin elvtárs a rejtkehelyéről adott a Pártnak.

Október 24-én (nov. 6.) éjjel Lenin a Szmolnijba érkezett. Miután meghallgatta Sztálin elvtársnak a Párt Központi Bizottsága és a Forradalmi Katonai Bizottság munkájáról szóló jelentését, jóváhagyta tevékenységüket és közvetlenül a saját kezébe vette a forradalom vezetését.

Ezen az éjszakán a Szmolnij, a forradalom főhadiszállása; óriási vasúti csomóponthoz hasonlított. Felfegyverzett Vörös Gárdisták siettek a Szmolnijba és megkapták harci feladatukat, ismét eltűntek az éjszaka sötétjében az utasítás teljesítésére.

A Szmolnij egyik szobájában tartózkodott a Forradalmi Katonai Bizottság. Itt összpontosult a felkelés vezetése, itt irták alá a parancsokat a fegyverek kiadására, innen rendelkeztek, hová, milyen egységeket vessenek harcba, itt ellenőrizték a parancsok végrehajtását és jeleztek Petrográd térségben a harc helyzet változásait.

Innen, a Szmolnij-ból sugárzott az egész városba, a végtelen Oroszország minden részébe a Párt, Lenin és Sztálin akarata, amely a dolgozó nép akarata volt és rendet, célszerűséget teremtett milliók mozgalmában és harcba vitte őket. A felkelés lenini terve valósággá vált. Az események gyorsan követték egymást.

A Vörös Gárdisták elfoglalták a város főbb épületeit, a vasútállomást és a táviróhivatalt.

A városi villamosvasút központi szertárát felfegyverzett munkások őrizték. A vasút megszakítás nélkül bonyolította le a forgalmát és a villamosok gyorsan szállították a Vörös Gárdistákat oda, ahol a forradalmi erőkre a legnagyobb szükség volt.

A Vörös Gárdisták a telefonközpont elfoglalásával elszigetelték a Téli Palotát, megfosztották attól a lehetőségtől, hogy a városban lévő csapataikkal fenntartsák az érintkezést.

Október 25-én (nov. 7.) a Forradalmi Katonai Bizottság nyilvánosságra hozta Lenin elvtárs kiáltványát.

„Az ideiglenes kormány megbukott! Az államhatalom a Petrográd-i munkás- és katonai tanács szervének, a Petrográd-i proletáriátus és a helyőrség élén álló Forradalmi Katonai Tanács kezébe ment át.

Az ügy, amelyért népünk harcol, a demokratikus béke azonnali felajánlása, a földesúri földtulajdon megszüntetése, a munkásellenőrzés a termelés fölött, a szovjet kormány létesítése, — most biztosítva van minden. Eljen a munkások, katonák és parasztok forradalma!”

A Téli Palotában azonban még mindig a rothadó világ trónol. Itt az utolsó menedékhelyen bújt meg az ideiglenes kormány, megmaradt csapataival, fegyveres erejével.

A Forradalmi Katonai Bizottság, Lenin és Sztálin által összeállított tervek alapján indította rohamra a Vörös Gárdát a Téli Palota elfoglalására.

A Téli Palota elfoglalása igen komoly feladat elé állította a Vörös Gárda harcosait. A palotát természetes akadályok védték, az északi oldalról a folyó, a déli oldalról a hatalmas tér, melyet a palotából jól tűz alatt lehetett tartani. A palota megerősítésére gerendafalat emeltek, ahonnan a junkerek csaknem biztos fedezék mögül, gépfegyvertűzzel áraszthatták el a rohamozó gárdistákat.

De a proletáriátus előtt nem volt bevehetetlen vár, tudták miért harcolnak és lelkesítette őket a gyűlöletes ellenségtől való megszabadulás.

A csapatok október 25-én, 7 órakor elfoglalták a rohamállást, este 9-kor megkezdődött a támadás a Téli Palota ellen. A Vörös Gárdisták tüzérségi támogatás nélküli rohama nem sikerült.

A tér közepén, az oszlopok talapzatainál lefeküdtek, miközben harckocsikat és géppuskákat vontak előre. Az első támadás tapasztalata megmutatta azt, hogy tüzérségi támogatás és a csapatok minden oldalról történő egyidejű támadása nélkül a győzelem elérése kétséges.

Két óra múlva kezdődött a második roham. Az Auróra cirkáló és a Petro-pavlovszki erőd tüzérsége megkezdte a Téli Palota lövését. A tüzérségi támogatással egyidőben megindult a Vörös Gárdisták mindent elsöprő rohama. Nagy áldozatokkal, a hősiesség csodáit művelve, áttörtek a palotát körülvevő gerendafalon és benyomultak a Téli Palotába.

Hajnali két órakor lecsendesedett a fegyverek zaja: a Téli Palota elesett, győzött a forradalom, diadalmaskodott a nép. A nagybirtokosok és tőkések utolsó fellegvára a forradalom kezébe került.

A Vörös Gárda, a Vörös Hadsereg magva, hősiesen megállta a helyét és sorsdöntő csapást mért a nép ellenségeire.

De ugyanezen a napon Moszkvában is megingott a föld az ellenforradalmárok és megalkuvók alatt. A forradalmárok elfoglalták a postát, a táviró- és telefonközpontot. Szállt a hír mindenüvé: „Győzött a szocialista forradalom Moszkvában, vége a zsarnokságnak, a népé lett a hatalom.”

Ezzel egyidőben kikiáltották a proletár diktatúrát Minszk-ben, Ivanovo-Voznyeszenszk-ben, Kronstadt-ban és Dorpat-ban. Másnap a többi oroszországi városban is megtörtént a hatalomátvétel. A Vörös Gárda diadalmaskodott mindenütt, a bolsevikok győzelemre vitték a népet.

A Petrográd-i szovjet rendkívüli ülésén örömujjongással üdvözölték a harcok tüzéből jött Vörös Gárdisták a munkásosztály, a forradalom lángeszű vezéreit, Lenin és Sztálin elvtársakat.

„Uj szakasz kezdődik most Oroszország történetében, — mondotta Lenin elvtárs — és ennek a harmadik orosz forradalomnak végső eredményében el kell vezetnie a szocializmus győzelméhez.

Oroszországban most a proletár szocialista állam felépítésével kell foglalkoznunk. Eljen a szocialista világforradalom!”

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzött és ezzel új korszak kezdődött az emberiség történelmében.

A földkerekség egyhatod részén megszületett az első proletár állam, amely felépítette a kizsákmányolástól mentes szocialista társadalmat. Bebizonyította, hogy a munkásosztály a kizsákmányolók nélkül és a kizsákmányoló őrjengő ellentámadásait is szétverve, nemcsak meg tudja szervezni az állami és gazdasági életet, hanem jobb, magasabbrendű államot és gazdaságot tud teremteni.

A Nagy Szocialista Forradalom tüzeiben megszületett Vörös Hadsereg a 14 kapitalista állam intervenciója és a polgárháború idején, de különösen a Nagy Honvédő Háborúban aratott történelmi győzelmével bizonyította be magasabbrendűségét, legyőzhetetlenségét.

A dicsőséges Szovjet Hadsereg, az Októberi Szocialista Forradalom szülöttje hozta meg népünknek is a szabadságot és segített hozzá bennünket, hogy nagy Pártunk Rákosi elvtárs vezetésével, hozzáfogjunk szocialista hazánk felépítéséhez.

Dolgozó népünk tudja, hogy mindaz, amivel ma bír, ami hazánkban megvalósul, azt az Októberi Szocialista forradalom szülöttjének: a Szovjetuniónak, a Szovjetunió támogatásának, védelmező erejének köszönheti.

Néphadseregünk tagjai forró szeretettel köszöntik dicső fegyvertársunkat: az Októberi Forradalom vívmányait diadalmasan védelmező, a fasizmus erőit szétzúzó, a béke ügyén rendületlenül őrökdő Szovjet Hadsereget. És ahogy dolgozunk a munkatermelékenység fokozásával, a normák túlteljesítésével, a munkaverseny kiszélesítésével, igyekeznek méltónak bizonyulni a szocialista forradalom szelleméhez, úgy Néphadseregünk tagjai fegyelmük megszilárdításával, szakmai és politikai képzettségünk állandó fokozásával, a Honvédelmi Miniszter Bajtárs parancsainak maradéktalan végrehajtásával, törekszenek megközelíteni példaképünket, a szovjet harcost, elérni a Szovjet Hadsereg harc képzettségének színvonalát, elsajátítani a dicsőséges sztálini hadtudományt.

A Nagy Szocialista Forradalom évfordulóján Néphadseregünk tagjai még nagyobb gyűlölettel fordulnak a gyilkosok felé, akik azt akarják, hogy ránk is ezerszámra hullassák bombájukat, hogy a mi otthonaink, gyáraink, hidaink is romokban heverjenek, hogy traktorok helyett tankok szántsák fel földjeinket, hogy falvainkat ne a villanyfény, hanem a tűzvész világítsa meg, hogy az elpusztult gyermekeiket sirató anyák szeméből elapadjon a könny, hogy ne legyen család, amely ne gyászolná drága halottját. Azt akarják, hogy lányaink amerikai tiszték prédái legyenek, hogy a mi városaink, falvaink határaiban is mozogjon a föld, a még élve eltemetettek szörnyű haláltusájától, hogy a mi alagútjaink is népeink vágóhídjaivá legyenek, hogy a mi népünket is keresztre feszítsék — mint ahogy azt Koreában teszik.

A Koreára hulló bombák, a legyilkolt koreai asszonyok, férfiak, gyermekek vére bennünket is komoly erőfeszítésre, munkára serkent a béke védelmében. Az imperialista rablók és belső szövetségeseik nálunk is megkísérlik a népellenes elnyomó rendszer visszaállítását, hogy a magyar dolgozó nép szabad hazáját a kizsákmányoló kizsákmányolt gyarmattá változtassák. Felhasználják Horthy

egykori lakóit: a jobboldali szociáldemokratákat, a kulákokat, az ötéves terv eredményeinek elgáncsolására, egységünk megbontására. De tervük nálunk is halálra van ítélve. Kemény ököllel sújtunk le az alattomos ellenségre, a szabotálókra, a rémhírterjesztőkre, az árurejtegetőkre és fokozott felvilágosító munkával, emelkedő termeléssel, Néphadseregünk harckészségének fokozásával és megerősítésével harcolunk szabadságunkért, ötéves tervünkért, a békéért. Fáradhatatlanul építjük és erősítjük tovább szabad hazánkat a Magyar Dolgozók Pártja, Rákosi elvtárs vezetésével.

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom él és győzedelmeskedik abban a harcban, melyet a béke, a demokrácia és a szocializmus híveinek hatalmas, áttörhetetlen frontja vív az imperialista agresszió és az új háborús gyujtogatók ellen.

Rendíthetetlen sziklaként a viharzó tengerben áll a hatalmas Szovjetunió. Az elnyomott és kizsákmányolt milliók reménykedve tekintenek rá a világ minden tájáról. Örömmel és bizalommal néznek a szocializmus országa felé és azt mondják: „Ez a szabadság országa, az emberiség büszkesége. Ez az az ország, ahol az emberek példát mutatnak nekünk, hogyan kell harcolni a dolgozók felszabadításáért. Ez az az ország, ahol minden nép egyenjogú és maga igazgatja államát. Ez az az ország, amelynek kormánya sziklaként védi a dolgozókat, a békét és a szabadságot az elnyomók és imperialisták ellen. Dicsőség a szocializmus országának. Dicsőség Lenin és Sztálin pártjának.”

„Hadd dühöngjenek a történelem halálraitéltjei” — mondotta Malenkov elvtárs a Moszkva-i városi tanács ünnepi ülésén. — Minél jobban dühöngenek a háborús uszítók táborában, annál nagyobb önfegyelemnek és kitartásnak kell uralkodnia a mi béketáborunkban. Lángeszű tanítónk és vezérünk, Sztálin elvtárs vezetésével biztosan megyünk a holnap felé. Szilárdan tudjuk: a szocializmus és a demokrácia győzelme az egész világon elkerülhetetlen. Eljen a Nagy Októberi Szocialista Forradalom és legyőzhetetlen zászlaja! Eljen a mi Kommunista Pártunk! Eljen a világbéke!”

